

Půst

1. čtení: Iz 58,1-9

kázání: Mt 4,1-2

Bratři a sestry,

já vím, že my, evangelíci, na to moc nejsme. Možná je to nějaká forma vzdoru proti naší větší sestře, církvi katolické, možná tím vyjadřujeme, že už jsme někde dál. Obojí mi přijde jako škoda, jako chyba. O čem to tu mluvím? O půstu. Je před námi ještě 6 týdnů půstu před Velikonocemi. Začalo to uplynulou středou, popeleční středou. A my křesťané máme před sebou dobrou příležitost něco s Pánem Bohem prožít, něco poznat, uvědomit si, snad být proměněni.

Když jsem o půstu přemýšlel, napadlo mě, že je to dnes takové mrtvé, nemoderní téma. Ale zkuste se zeptat internetu na půst. Najednou zjistíte, jak moderní to je. Jak zástupy vševědoucích radilů a odborníků doporučují půsty, pro koho jo, pro koho ne, k čemu všemu je to dobré a zdravé a jak to udělá z člověka skoro poloboha. Je to velice moderní téma, půst je v kurzu. Jako křesťan s tím mám ale problém. To, co ti všeodborníci, guruové a dietologové propagují, to není půst, alespoň ne tak, jak nám o něm svědčí bibliční svědci víry. Nemám nic proti tomu, když lidé dobrovolně přestanou jíst. Je to naopak mnohem lepší varianta, než to naše typické české, zbytečné přežíraní se. Jen mě na tom štve, že k tomu používají křesťanský pojem, že ho vlastně vyprazdňují. A bratři a sestry, je to naše chyba. Vlastně my sami jsme ho vyprázdnili. Odkopli jsme tento projev nebo způsob osobní zbožnosti jako cosi nepotřebného, zastaralého a zbytečného. A tak nějak v tom cítím naši intelektuální pýchu a hloupost. Jistě, hrozně často se půst stal jenom prázdnou formou, jenom duchovním předváděním se a vytahováním, pokrytectvím. Ale to neznamená, že je třeba jej zrušit. Jak jsme četli v tom prvním biblickém oddíle, půst je dobrý, jen je třeba jej čas od času reformovat. My namísto toho jsme se na nějaké postění vykašlali. Jakobychom tím chtěli Pánu Bohu sami diktovat, jak k nám má přicházet a promlouvat. Ne tím staromódním způsobem, který je přece navíc dost nepříjemný, že jo. Proč by měl člověk mít hlad, když je všude okolo spousta jídla? Naše škoda, naše blbost.

Víte, co je zvláštní? Nikdy jsem od žádného evangelíka neslyšel o půstu. Jsem přesvědčen, že někde jsou evangelíci, kteří se postí, ale nikdy jsem o tom neslyšel ani slovo. Někaké vyučování, kázání, nic. A přitom Bible je plná půstů. Až jsem tomu sám nechtěl věřit. Ale skoro každý důležitý biblický hrdina se někdy postil. Teď už bych možná mohl říci, pro ty z vás, kteří třeba doopravdy neví, co to půst je. V Bibli je to projev víry, důvěry nebo zbožnosti. Člověk během půstu nejčastěji nic nejí a pije jenom vodu. I v samotné Bibli ale najdete i jiné formy. Tou nejradikálnější je půst od jídla i vody, jak o něm čteme třeba v knize Ester, kde Židům hrozí vyvraždění. A oni na to reagují postem a modlitbou. Naopak lehčí formou půstu může být zřeknutí se jen určitých potravin, jako to udělali Daniel a jeho kamarádi, nebo třeba zřeknutí se sexu na určitou dobu, jak to radí apoštol Pavel v 1. dopise Korintským (1 Kor 7,5). Tak tohle je půst. Proč to ale věřící člověk dělá? Co to znamená?

Půst v Bibli vždycky vyjadřuje nespokojenost. Člověk není spokojený sám se sebou, s věcmi, které se okolo něj dějí. Touží po změně, touží po Božím zásahu, po Božím navštívení. Od Pána Boha něco potřebuje. A to je dobře. Dokud člověk ještě od Boha něco chce a něco očekává, může to dobře dopadnout. Půst je výrazem víry, která se nechce smířit s něčím špatným. V této víře ale musí být člověk ochoten přijmout, že něco špatného může být s ním samotným. S jeho vlastním pohledem.

No a teď se dostáváme k tomu Ježíšovu půstu. Jak 40 dní nic nejedl a pak ho ďábel pokoušel na poušti. A já mám pocit, že v tomhle příběhu je všechno nějaké divné. Když se nad tím zamyslíte, děje se to všechno tak jinak, než by to být mělo, než jsme na to zvyklí. Než jak si představujeme, že by to být mělo. Ježíš se jde nechat pokřtít od Jana Křtitele, aby začal naplňovat svoje poslání tady na zemi. Během křtu se dokonce z nebe ozve hlas Boží a říká: "Toto je můj milovaný syn, jehož jsem si vyvolil." Až sem dobré, ale hned na to vyvede Boží Duch Ježíše na poušť. No tam ale nejsou lidé, kterým má přece ten Ježíš sloužit. To je jeho úkol, být s lidmi a pomáhat jim poznávat Boha. Místo toho ho Bůh vede na poušť, aby ho tam mohl pokoušet nějaký ďábel. CO? Proč? Copak to se dělá lidem, které milujeme? Říct jim: "miluji Tě" a pak ho poslat pryč, do samoty a do nebezpečí? Přesně tohle ten Boží Duch udělal. A Ježíš na to reaguje další divností, postí se. Přestane jíst. A vydrží to 40 dní a 40 nocí. V Bibli čteme, že po těch 40-ti dnech vyhladověl. To neznamená, že až potom si

uvědomil, že má vlastně taky hlad. To znamená, že došel úplně na dno. V dlouhém půstu přichází chvíle, kdy člověk už musí začít jíst, jinak umře. Tělo si to prý řekne samo. A je to provázáno opravdu nepříjemnými pocity, bolestí a tak. Tohle si prožil Ježíš. Až na prahu fyzického konce měl být připraven na pokušení. Ale proč? Vždyť je to nesmysl. Když očekávám něco těžkého, něco hodně náročného, v čem ale musím obstát, tak co to je za hloupost málem se zabít hladem?

Proč se Ježíš postil? Copak od Boha ještě něco potřeboval? Vždyť to byl Boží syn. No, asi od Pána Boha taky něco potřeboval. Asi úplně stejně jako my, lidé, vždyť Ježíš byl taky člověk, potřeboval Boží blízkost, asi stejně jako my sami nemohl obstát jen z vlastních sil. Naše síly jsou důležité a máme je používat k dobrému. Ale jsou okamžiky, kdy naše síly nestačí. Kdy je místo pro samotného Boha. A to jsou pak ty naše síly často spíš na obtíž a Pánu Bohu překážíme nějakým svým hloupým záslužnictvím. Jistě je i čas být slabý, aby se projevila Boží síla. Jistě je čas, kdy už nemůžeme nic jiného než toužit po tom dobrém a chtít to dobré, i když sami nemůžeme udělat nic. Jen se modlit. A třeba se postit. Ježíš potřeboval před tím, než vystoupil před lidmi a začal jim kázat a pomáhat, mít jasno v tom, co to znamená být Božím synem. Ne zázraky pro sebe, ne podvádění a obcházení, ne slávu a vládnout nad lidmi silou a mocí. Být Božím synem znamená ostatním lidem sloužit.

Co my na to? Nevím, to je na nás. Jestli jsme taky nespokojeni, jestli od Pána Boha něco potřebujeme, a jestli jsme ochotni v tom našem hledání jít taky touhle cestou. I když je to nepříjemné, i když to někdy bolí. Doufám, že nás nečeká ten pozemský konec, jako ho zažil Ježíš. Ale stejně jako On, i my jsme uslyšeli, bylo nám zvěstováno, že nás Bůh miluje, že v nás má zalíbení. Že nás přijal za své děti a stal se nám Otcem. A uvěřili jsme tomu. Co to ale v našich případech znamená? A kam nás má ta cesta Boží lásky dovést? A to hlavně ve vztahu s ostatními lidmi. Je před námi ještě 40 dnů do Velikonoc. 40 dnů, kdy o tom můžeme přemýšlet, kdy se můžeme modlit, nějakým způsobem se postit a hledat. Třeba nám zase jinak, než jsme zvyklí, dojde, co to znamená, že to pro nás, pro naše dobro se Ježíš narodil. Pro nás, pro naše dobro, žil. Že pro nás, pro naše dobro trpěl a zemřel. A také, že pro nás, pro naše dobro byl třetího dne... to ještě počká.

Amen